

saar stort Antal Poster at avancere til, men ogsaa saa sikret yderligere den Udgang til at blive optagne i Officerklassen, som de havde før, og Rekrutterne, fordi de slippe med $\frac{2}{3}$ af deres Tjenestetid — ja, jeg ved kort sagt ikke, hvem der ikke skulde være glad ved denne Lov, saaledes som vi foreslaa den ændret, og derfor er det, jeg anbefaler den til Vedtagelse.

S. Bojesen: Den ærede Ordfører endte med at sige, at vi alle være glade ved Loven, og at han ikke vidste, hvem der ikke kunde være glad ved den. Det er nu blandt andre ikke jeg, og det viser sig ganske simpelt ved, at jeg i Udvalget har indtaget en Særstilling, som den ærede Ordfører sagde. Denne Særstilling vilde jeg gerne begrunde lidt nærmere, end sket er i Betænkningen, naagtet det naturligvis har mindre at sige, saasom jeg ikke har stillet noget Forslag. Mit første Formaal har været at tage det samme Hensyn, som Flertallet og et andet Mindretal have fulgt, nemlig at reducere, saa vidt det med Rimelighed kan gøres, vore militære Udgifter. Derfra er jeg gaaet ud. Naar det ærede Flertal ved de foreliggende og af den ærede Ordfører nu gennemgaaede Forslag er kommet til det Resultat, at det egentlig slaar rigtig godt til — man har faaet den begærede Merudgift sat ned, saa at man endog tjener 912 Kr. som Mindreudgift — kommer det naturligvis lidt an paa, hvorledes man stiller Regnestykket op. Derom skal jeg bemærke, at man tager til Indtægt for at dække Udgiften det, man vinder ind paa de sparede Tjenestedage, som man dog kun kan regne som et virkelig Plus, ikke fordi det nationaløkonomisk set kommer en eller anden af Landets Borgere til gode, men fordi det simpelthen gaar ind i Statskassen. Men der er jo efter Flertallets Forslag omtrent helt ud lagt Beslag paa disse Penges. Der er imidlertid et Par mere væsentlige Betragtninger i Flertallets Opfattelse, jeg har været mod, s. Eks. den, der har ført til Flertallets Forslag om en Nedsettelse af Lønningerne. Jeg synes, det er en farlig Vej at komme ind paa. De Embedsmænd, som ere i Korpset, ere ligesom alle andre militære Embedsmænd meget lavt lønede, og kunde man komme frem ved at sige: Lad os saa Halvdelen af dem, men lad os betale dem bedre, tror jeg, det vilde være meget ønskeligt for Tjenesten i det hele taget. Man har skrabet af paa de højere staendes Gager, men naar man ser paa, hvad Aldersgrænsen er opgivet til i dette Øjeblik — i Bemærkningerne til Lovforslaget er den opgivet for Intendantur til 42 Aar

og for Overintendantur til 54 —, maa det indrømmes, at vi ere oppe ved Alderen, i hvilke de vedkommende sidde som Familieforsørgere, og hvor det er en farlig Ting at saa under det tidligere. Lønningerne ere i det hele meget smaa, og naar man yderligere knapper dem af, vil jeg tro, at det ogsaa indeholder en Fare i den Retning, som der sigtes til i Krigsministeriets Bemærkning om, at det har Iyffeligvis hidtil vist sig, at kun et forholdsvis mindre Antal af Korpsets Embedsmænd er bukket under for den Fristelse, der er ved at have med en Kasse at gøre. Jeg tror, at denne Fristelse vil stige, naar man stiller dem saa knapt, som det her er Tilfældet. Der er dernæst Spørgsmaal om Aldersgrænsen, som Flertallet har opgivet. Flertallet siger ganske vist, at „det staar jo Regeringen frit for at afstedtge dem, der i Virkeligheden maatte være for affældige til at passe deres Tjeneste paa forsvaerlig Maade“, men det gør en human Regering kun nødigt, hvad man har set mange følger af i den Tid, vi have haft Militær her hjemme, og det er jo ikke saa kort. Betænkningen fortsætter: „Selv i Hæren maa Grunden til Aldersgrænserne jo snarere søges i Hensynet til Avancementshurtigheden end i Tjenestens Løb i og for sig“. Ja, dertil vil jeg gøre den lille Bemærkning, at det dog virkelig er i Tjenestens Løb, at man faar Avancementshaftighed. Det kommer kun an paa at lægge Trykket paa Tjenestens Løb og ikke paa Avancementet. Som sagt, det synes mig betænkeligt, at Aldersgrænsen bliver strøget, og det har jeg ogsaa ytret i de Bemærkninger, hvormed jeg motiverer min Særstilling. Det er nødvendigt for at opretholde en vis Tjenstedhygtighed i Korpset, at man sørger for, at der er en Aldersgrænse ligesom i andre Grene af Militæretaterne saavel i Marinen som i Hæren. En vis Tjenstedhygtighed er jo ogsaa forudsat i Lovforslaget, for der staar i dets § 18, at Generalintendanten forsynes med en Tjenestehest. Han skal altsaa kunne ride, men naar der ingen Aldersgrænse er, og han bliver 70 Aar eller mere, er det dog et Spørgsmaal, om han kan udføre denne Del af Tjenesten.

Det, som for mig staar som det farligste ved disse Ændringer fra Flertallets Side, vedrører Tilgangen til Korpset. Det er fra Krigsministeriets Side paa forskellige Steder udtalt, at Tilgangen har været overordentlig vanskelig. Man har været i høj Grad i Trang for at saa Folk, som vilde gaa ind i Korpset. I Bemærkningerne staar der: „Den frivillige Tilgang, navnlig